

Hr. Ole Donner meddelte, at Fremskridtspartiet vil stemme for forligspartiernes lovforslag. Det kan vi da kun være tilfredse med. Jo flere mandater, der tælles sammen her, jo bedre er det, sådan må det være.

Hr. Ole Donner satte spørgsmålstegn ved takstpolitikken på mobilkommunikationsområdet for udlandstakseringen. Det er også et spørgsmål, der har været stillet til mig tidligere fra Fremskridtspartiets side i skriftlig form.

Grunden til, at vi har det sådan, at når der ringes op her fra landet til en mobiltelefon i udlandet, betaler den, der har mobiltelefonen, taksten fra landegrænsen og til det sted, hvor man befinder sig i udlandet, er jo, at vi har givet mulighed for, at den, der har mobiltelefonen, kan få direkte omstilling fra sin fastnetstelefon i Danmark til sin mobiltelefon. Når man har den omstillingsmulighed, er det jo en beskyttelse af den, der ringer op, som måske tror, at den, man ringer op til, befinder sig her i landet, og dermed regner med, at takstfastsættelsen er noget billigere, men ikke ved, at vedkommende befinder sig på Sicilien eller et andet sted i Europa. Derfor er den, der har omstillingsmuligheden, selvfølgelig forpligtet til at betale de ekstraomkostninger, der er forbundet med at kunne have sit mobilkommunikationsudstyr med sig rundt i verden. Jeg mener i øvrigt ikke, at vi skal ændre på det takstprincip.

Enhedslistens ordfører, hr. Bruno Jerup, endte jo sådan set med at rose indholdet, for så vidt angår det, der nu skal reguleres, nemlig beskyttelse af forbrugernes interesser, og det, vi så skal udmønte i trin 2, nemlig gennemskueligheden også i de takstpolitikker, der skal være gældende på et liberaliseret marked.

Jeg skal beklage, at Enhedslisten ikke ser sig i stand til at tilslutte sig forliget, men kan måske ane en mulighed for, at Enhedslisten ender på samme vis som Fremskridtspartiet med at lægge stemmer til vedtagelsen af regeringens og forligskredsens lovforslag ved tredje behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220: Forslag til lov om ændring af byggeloven, leje-loven og boligbyggeriloven. (Individuel måling af forbrugsposter, handicapvenligt byggeri).

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).
(Fremsat 19/4 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Madsen (S):

Dette lovforslag går ud på at gennemføre de lovændringer, der er nødvendige for, at der kan indføres individuel måling af forbruget af el, gas, vand og varme både i nybyggeriet og i det eksisterende byggeri. Samtidig er det endnu en brik i den miljøpolitiske indsats, som Socialdemokratiet hilser velkommen.

Lovforslaget bygger på den betænkning, som det såkaldte Målerudvalg afgav i februar måned. Jeg synes, at det er prisværdigt, at boligministeren har handlet så hurtigt ved så kort tid efter betænkningen at fremsætte et lovforslag til opfølgning og udmøntning af betænkningens forslag.

I betænkningen samt i lovforslagets bemærkninger er der anført mange gode argumenter for, at der bør indføres individuel måling af disse forbrugsposter i byggeriet. Det centrale er, at al erfaring viser, at når den enkelte forbruger direkte kan se og kun skal betale for sit eget forbrug, så vil forbrugeren være tilskyndet til at spare på forbruget. Individuel måling vil altså virke som et incitament til ressourcebesparelser.

Det betyder også, at den enkelte forbruger i de fleste tilfælde vil få en økonomisk gevinst ved opsætning af målere. Det gælder i særlig grad på elområdet. Der er dog her naturligvis tale om gennemsnitsbetragtninger, som fremgår af betænkningen.

Der er i betænkningen peget på nogle dispensationsmuligheder, som kommunen kan anvende i forbindelse med ansøgning om renovering af eksisterende byggeri. Det kan bl.a. dreje sig om beboelse, hvor der allerede er foretaget energibesparende foranstaltninger, eller hvor den enkelte forbruger ikke vil få nogen økonomisk fordel, eller hvor den privatøkonomiske rentabilitet vil blive negativ ved installation af målere.

De ressourcebesparelser, der kan forventes, vil selvfølgelig også være samfundsøkonomisk fordelagtige. Endvidere er der de gode miljømæssige og erhvervsøkonomiske konsekvenser, som der er redegjort for i lovforslagets bemærkninger.

Rent lovteknisk er der ikke tale om, at der med dette lovforslag bliver indført noget krav om individuel måling. Lovforslaget går ud på, at der i byggeoven bliver indsat en bemyndigelse til, at boligministeren ved en bekendtgørelse kan stille nærmere krav om, at der skal installeres individuelle målere, og at de skal anvendes til måling af forbruget. I den forbindelse får boligministeren også bemyndigelse til at implementere EU-direktiver om måleinstrumenter og til at etablere kontrolordninger for måleinstrumenter.

Lovforslaget indeholder endvidere nogle ændringer i lejeloven og boligbyggeriloven. Der er tale om konsekvensagtige barrierer for, at der kan indføres individuel måling.

Et helt andet element i lovforslaget vedrører handicapvenlig indretning af bygninger. Kravet foreslås udvidet til at gælde alt byggeri, herunder også bygninger, der ikke er offentligt tilgængelige. Jeg synes, at denne ændring ser både rimelig og fornuftig ud.

Sammenfattende kan jeg sige, at Socialdemokratiet tilslutter sig dette lovforslag og vil deltage aktivt og positivt i udvalgsarbejdet.

Jeg skal samtidig på CD's ordførers, fru Sonja Albrinks, vegne meddele, at CD også tilslutter sig forslaget.

Jonna Grønver (V):

Regeringen har her fremsat et lovforslag, som i sin pålydende værdi ser helt uskyldigt ud. Indførelse af individuel måling af forbruget af el, gas, vand og varme er der vel ingen, der kan have noget imod, og altså heller ikke Venstre.

Vi forstår blot ikke, hvorfor i alverden man skal lovgive om det. De allerfleste husstande i Danmark har jo allerede i årevis haft individuel

måling af el, gas og varme, og i øjeblikket installeres vandmålere i stor stil. Det er altså ikke noget nyt, at man kan have individuel måling. Vi ønsker blot, at det skal ske ad frivillighedens vej. Det er helt i overensstemmelse med vore holdninger, at den enkelte husstand bør kunne måle sit eget forbrug og betale for det, hverken mere eller mindre.

Formålet med at etablere individuel måling af ressourceforbruget er at påvirke forbrugernes adfærd, så der opnås besparelser; det er regeringens begrundelse for lovforslaget. Venstre finder det absolut udmærket at vedtage love, der kan virke ressourcebesparende, og vi er da heller ikke i tvivl om, at individuel måling vil vise sig at give samfundsøkonomisk gevinst.

Ifølge undersøgelser forventes en besparelse på ressourcerne på 10–20 pct. ved individuel måling, og økonomiske beregninger viser, at den enkelte forbruger i de fleste tilfælde vil få en økonomisk gevinst ved opsætning af målere, i hvert fald i første omgang.

Alle disse lyksaligheder tager Venstre naturligvis gerne del i, men vi er absolut ikke begejstrede for at skulle lægge forskellige bemyndigelser over til ministeren for at opnå dette.

Dér, hvor Venstre ser lovforslagets uskyld forvandle sig til et farligt uhyre, kan vi sige, er, hvor miljø- og energiministeren kommer ind i billedet. I en tid, hvor befolkningen landet over i høj grad får afgiftssvøben at føle, kommer selv det mest uskyldige måleinstrument til at ligne en tommelskrue, som miljø- og energiministeren bare kan dreje på, indtil afgifterne sprøjter ud af de arme forbrugere.

Der er lavet beregninger over måleinstallationernes betydning for den enkelte borgers økonomi, men man må kalde mig miljøminister, hvis ikke der også er skelet meget kraftigt til det provenu, som de grønne afgifter vil velsigne statskassen med.

Ved at indføre obligatoriske måleinstallationer i alle husstande har man sikret sig et fantastisk godt redskab til at vride endnu flere afgifter ud af folk. Man kan til enhver tid blot forhøje de grønne afgifter endnu en tand.

Regeringen siger godt nok, at man vil påvirke forbrugernes adfærd på en sådan måde, at der opnås ressourcebesparelser, men traditionelt betyder det endnu mere for denne regering, at det provenu, der er beregnet til at komme ind i grønne miljøskatter, opretholdes. Så der er grund til at frygte, at såfremt folk sætter forbruget ned, sætter regeringen afgiften op.

Det er Venstre i høj grad imod, og under udvalgsarbejdet vil vi arbejde på at sikre forbrugerne imod dette.

Lovens bestemmelser om at gøre alt byggeri til handicapvenligt byggeri kan Venstre selvfølgelig tilslutte sig. Venstre glæder sig over enhver forbedring, der kan ske på det område.

John Vinther (KF):

Det er jo svært at komme uden om, at et lovforslag, der lægger op til obligatorisk installation af forbrugsmålere, i en vis udstrækning bygger på et element af tvang. Men selv om lovforslaget altså indeholder dette element af tvang, kan Det Konservative Folkeparti for så vidt i en vis udstrækning tilslutte sig sigtet i lovforslaget.

Det er der i al væsentlighed to begrundelser for:

For det første må det formodes, at det, at der indføres forbrugsmålere i alle danske hjem, vil få det samlede forbrug til at falde markant. Det er selvfølgelig en målsætning, som også Det Konservative Folkeparti kan dele.

For det andet synes vi, det er et godt princip, at hver især betaler for sit eget forbrug og ikke overlader en del af regningen herfor til naboen.

Men det er en absolut og afgørende forudsætning for Det Konservative Folkepartis tilslutning til lovforslaget, at det for den enkelte vil blive oplevet som en besparelse også på det længere sigt, og her har vi i hvert fald to bekymringer:

For det første – og det er det, som fru Jonna Grønver også var inde på – har regeringen jo bygget et skattesystem op, der i en vis udstrækning bygger på grønne afgifter. Hvis forbruget falder, og det tror jeg det gør som følge af dette lovforslag, vil det medføre et provenutab for staten, og dér er vi altså noget bekymrede for, at regeringen vil føle sig fristet til at skruer lidt på skatteskruen, når den får et provenutab.

Den køber Det Konservative Folkeparti ikke. Vi vil ikke medvirke til et lovforslag, der gennemfører obligatoriske forbrugsmålere, hvis det blot medfører, at regeringen på et eller andet tidspunkt hæver afgiften på forbruget.

Så hvis boligministeren opfatter det, jeg står og siger her, som en eller anden afæskning af en form for garanti for, at det vil man ikke, så er det meget rigtigt opfattet. Jeg er ikke sikker på, at boligministeren kan afgive sådan en garanti i dag, men det må vi så se nærmere på i udvalget. Boligministeren skal i hvert fald vide, at det er en klar forudsætning for Det Konservative Folkeparti.

Den anden bekymring vedrører de faste omkostninger. Vi har før set, at i den udstrækning forbrugere har sparet på forbruget, har elværker og andre leverandører meddelt, at det har betydet, at man så har måttet hente pengene ind via de faste omkostninger. Hvad har regeringen tænkt sig at gøre for at sikre, at det ikke også vil blive tilfældet ved et samlet lavere forbrug på grundlag heraf?

Vi nærer også bekymring for, at installation af forbrugsmålere på ejerboligmarkedet fuldt ud vil slå igennem således, at det bliver ejeren selv, der skal betale, mens vi vel til gengæld kan forudse, at man på lejemarkedet vil få en afledet effekt på det offentlige udgiftsniveau, således at forstå, at en del af udgiften vil blive væltet over på skatteyderne.

Vores endelige stilingtagen til dette lovforslag afhænger således af, hvad vi under udvalgsbehandlingen kan få oplyst om de to store problemer, vi ser i dette lovforslag. Derudover har vi en række spørgsmål af mere teknisk karakter. Dem skal jeg nok gemme til selve udvalgsbehandlingen.

Villy Søvnald (SF):

Vi er fra SF's side enige i de overordnede linjer, der går ud på at sikre en bedre måling af forbruget af el, gas, vand og varme både i nyt og i ældre boligbyggeri. Vi synes, det taler for sig selv, at et lovforslag, der er med til at sænke forbruget på disse områder, gavner miljøet. Det er som bekendt en vigtig sag for SF. Når det så oven i købet som her kan forenes med en forbedring af den individuelle økonomi – for det er jo ofte et af konfliktpunkterne i miljøsagerne, at det ikke sker – får vi jo begge ting forærende på én gang.

Det, som undersøgelser viser de steder, hvor man er gået i gang, er, at man generelt kan opnå besparelser på 10–20 pct. af forbruget, og i konkrete tilfælde har der vist sig besparelser på helt op til 20 pct.

Jeg synes også, lovforslaget er fornuftigt ved i bemærkningerne ad 1 og 2 på side 4 at have undtaget visse områder, der kunne give anledning til molbohistorier, dvs. i tilfælde, hvor det oplagt ville være dyrere at foretage disse installationer end den besparelse, man ville opnå, eller i ejendomme, hvor der i forvejen er gjort meget for at sikre store energibesparelser. Det er vi også tilfredse med, og vi er også tilfredse med, at lovforslaget betyder øgede handicapkrav til alt byggeri.

Sammenlagt betyder det, at vi vil gå konstruktivt ind i det kommende udvalgsarbejde. Og i modsætning til Venstre, der gerne vil målet, men ikke bryder sig om midlerne, er SF også villig til at bruge de midler, der er forudsætningen for at nå det mål.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet er positivt indstillet over for ministerens lovforslag. Det er Målerudvalgets betænkning, som nu endelig skal føres ud i livet. Det stammer jo helt tilbage fra 1989, hvor man fandt ud af, at det ville være en god idé, at man kun skulle betale for det forbrug, man selv havde, og det støtter vi fortsat.

Jeg har kun en enkelt bemærkning til det, og det kan vi få opklaret under udvalgsarbejdet. Jeg har noteret mig, at der ikke er offentlige udgifter forbundet med igangsættelsen af de tekniske installationer, og jeg vil bare sikre mig, at det ikke bliver sådan, at det bliver en udgift for grundejerne, som kan give anledning til huslejeforhøjelser.

Den grundtanke, at alt byggeri i fremtiden skal være handicapvenligt, er vi i og for sig utrolig positive over for, men det skal vel at mærke forstås sådan, at det skal være dér, hvor handicappede naturligt færdes. Under udvalgsarbejdet vil vi forsøge at finde ud af, om det helt generelle krav om, at alle bygninger skal være handicapvenlige, nu også er nødvendigt.

Med de bemærkninger kan jeg tilsige boligministeren en både hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Jørgen Estrup (RV):

På overfladen er det måske et lidt kedeligt teknisk forslag om at give hjemmel til ministeren – ikke fordi det er uvæsentligt, men fordi det måske er lidt gråt – men i princippet og konsekvenserne er der unægteligt et stort perspektiv, og det er et perspektiv, som vi hilser velkommen fra Det Radikale Venstre side.

Det drejer sig jo i al sin enkelhed om de nødvendige forudsætninger for at kunne påvirke forbrugernes adfærd i en miljørigtig retning, sådan at de får sikkerhed for, at de omgås ressourcerne på bedst mulige måde, at de sænker forbruget og sparer på de ressourcer, som er knappe, at de belaster miljøet mindre, og at den enkelte forbruger kan se, at den adfærd, den pågældende udøver på fornuftig vis, også har konsekvenser for udgifterne. Det er godt og nyttigt, og selvfølgelig kræver det nogle instrumen-

ter, for at ministeren til hvilken som helst tid kan være i stand til at sætte det i system.

Derfor synes jeg også, det er at gå lidt bagstræverisk til værks, når det første, man så hører fra Venstres ordførers side, er, at man er meget betænkelig ved det. For realiteten er jo den, at enten vil man gøre noget ved miljøet og forsøge at spare på ressourcerne, eller også vil man helst sidde med foldede hænder og sige: Det er da fint nok, at der er nogle, der vil gøre noget ved miljøet, men vi vil i hvert fald ikke fra Folketingets side gøre noget, for så er vi jo inde på noget, der hedder tvang – også kaldet lovgivning – og det vil vi bestemt ikke røre ved. Jeg synes, det er et tegn på, at Venstre på det område totalt mangler en miljøprofil, og det er egentlig værre, end jeg havde troet det var.

Jeg var glad for den forskel, der var i meldingen fra konservativ side i forhold til meldingen fra Venstre, for jeg synes nok, at hr. John Vinther havde en noget mere nuanceret holdning. Det kan jo ikke nytte noget, at fordi man måske ikke har tillid til den siddende regering – og det er vel sådan, at det har oppositionen aldrig – så er man meget bange for at gennemføre en lovgivning. Det er jo altså sådan i et demokrati, at der skal et flertal til for at gennemføre tingene, men at det flertal så også kan skabe den linje, som skal lægges. Jeg synes, det er bagvendt, hvis man siger, at fordi noget kan misbruges set med oppositionens øjne, vil man ikke være med. Den argumentation svarer lidt til, at fordi der er mulighed for bankrøveri, opretter man ikke banker, og det ville vist være at gå lidt for vidt.

Jeg skal blot føje til, at vi er også glade for den del af forslaget, der vedrører handicaplovgivningen. Der er her tale om, at et initiativ, som Folketingets Boligudvalg tog for efterhånden længe siden, har båret frugt. Men vi synes også, det er nødvendigt at følge den indsats, der sker, for det kunne selvfølgelig frygtes, at fordi man gerne vil være effektiv og omhyggelig og gøre noget for de handicappede – hvad vi bestemt synes man skal – kommer man måske på visse områder til at gå for langt og blive for bureaukratisk. Men foreløbig kan vi kun sige, vi er godt tilfredse med, at man nu virkelig får taget hul på det problem og får hjulpet på et område, hvor også kommunerne har været meget langt bagefter.

(Kort bemærkning).

Jonna Grønver (V):

Jeg vil godt lige rette en misforståelse, som hr. Jørgen Estrup har gjort sig skyldig i:

Venstre har ikke noget imod adfærdsregulerende afgifter, blot det er reelle afgifter og ikke skatter. Jeg vil ikke hænges op på det, men jeg mener at kunne huske, at i forbindelse med indførelse af grønne afgifter udtalte energiministeren i et interview, at såfremt provenuet fra de grønne afgifter falder, vil man sætte procenten op, og det er det, vi har noget imod.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg må indrømme, at jeg ikke kan huske den pågældende udtalelse fra energiministeren, men den lyder ikke sandsynlig. Men det, der er problemet i debatten i dag, er, at det jo ikke er det, forslaget handler om. Det handler om at give den til enhver tid siddende regering – og det kunne jo altså også på et eller andet tidspunkt blive en anden regering end den nuværende; det varer selvfølgelig længe, men man kan ikke udelukke det – nogle instrumenter til at sikre, at forbrugernes adfærd bliver mere fornuftig. Det er det, vi diskuterer, og det er dér, jeg er overrasket over, at Venstre tager så negativt på sagen.

Keld Albrechtsen (EL):

Vi er i Enhedslisten glade for, at ministeren har fremsat dette lovforslag, som vi gerne vil være med til at gennemføre. Med hensyn til de indlæg, der har været fra ordførerne for Venstre og De Konservative, vil jeg sige, at de jo ønsker, at regeringen skal underskrive en håndfæstning i forbindelse med gennemførelsen af dette forslag, og dér vil jeg blot sige til regeringen, at der er intet behov for, at regeringen underskriver en sådan håndfæstning, for forslaget vil jo under alle omstændigheder kunne gennemføres sammen med SF og Enhedslisten.

Med hensyn til de problemer, der er rejst af Venstre og De Konservative om risikoen for, at man nu får skjorten af folk, vil jeg sige, at naturligvis skal vi passe på, at afgifterne ikke bliver asociale, og derfor vil vi i de kommende diskussioner om afgiftssystemer og om, hvordan man kan bruge disse målere på en fornuftig måde, foreslå at medtage i diskussionerne, at man jo netop, når man indfører energimålinger og vandmålinger generelt, kan differentiere afgiftssystemet, og at det vil være muligt at tilrettelægge et afgiftssystem, hvor det er overfor-

bruget, der beskattes, hvorimod et normalt, rimeligt forbrug i en familie eller en husstand ikke beskattes så hårdt. Det er i hvert fald vores ønske.

Jeg synes også, regeringen skal vide, at vi arbejder på et sådant, skal vi sige socialt retfærdigt afgiftssystem, som mere præcist rammer lige netop overforbruget og dermed efter vores opfattelse samtidig driver energiforbruget hurtigere nedad. Men det skal ikke forstås sådan, at vi i den forbindelse ønsker at påtvinge regeringen en håndfæstning; det er blot for at give et signal om, at det er den tankegang, vi har, når man diskuterer udmøntningen af afgiftssystemet i fremtiden.

Vi vil også meget gerne i fremtiden have en diskussion om Målerudvalgets forslag vedrørende restanceinddrivelser, som ikke er kommet med i denne omgang. Dér synes jeg det må være sådan, at hvis man har en aftale om, at der afregnes direkte med forsyningselskabet, må det også være forsyningselskabet, der har ansvaret for restancerne, og ikke f.eks. en boligforening. Jeg håber, det kan komme ind i denne lovgivning eller i hvert fald hurtigt i løbet af efteråret.

Med hensyn til beboerdemokrati vil jeg sige, at vi godt kan acceptere de regler, som foreslås vedrørende afdelingsbestyrelserne. Men man kunne jo godt overveje, om det i virkeligheden ikke var beboermøderne, der skulle træffe sådanne beslutninger, og om man ikke kunne benytte denne lejlighed til at tage forskud på det arbejde vedrørende beboerdemokrati, som er i gang mere generelt. Vi vil i hvert fald gerne være med til at overveje, om man ikke skulle lægge det ud til beboerne.

Tilsvarende kan man måske sige, at udlejere i den private sektor får tillagt nogle rettigheder i dette forslag, hvor der godt kunne være anledning til at drøfte, hvorfor de nu skal bestemme over beboernes varme- og energimåling.

Det er nogle ønsker, som vi gerne vil have med i udvalgsarbejdet, men vi ser som sagt meget positivt på dette lovforslag.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil først sige tak for den gennemgående positive modtagelse, regeringens lovforslag har fået.

Og jeg vil gerne fastholde, for at det ikke skal misforstås, at det, det drejer sig om her, er, at den enkelte husstand i videst muligt omfang skal kunne måle og dermed have mulighed for

at nedsætte sit eget ressourceforbrug af hensyn til miljøet og oven i købet få en økonomisk gevinst. Det er det, det drejer sig om. Det er den hjemmel, som ministeren skal have for at kunne gennemføre disse tiltag.

Når jeg siger det på den måde, er det naturligtvis, fordi jeg også var lidt overrasket over at høre fru Jonna Grønver, også fulgt lidt op af hr. John Vinther. Skal vi ikke prøve at holde skæg for sig og snot for sig.

Sagen er jo, at fru Jonna Grønver sagde: Vi har ikke noget imod målinger, bare de kan foregå frivilligt. Det er altså ikke måleinstrumenter, man har noget imod. Jamen når man ikke har noget imod måleinstrumenter og man ved, at det betyder meget for den enkelte, at man selv kan være med til at måle sit forbrug og dermed nedsætte det – det viser de undersøgelser, vi har foretaget – så er det det, det drejer sig om.

Man ønsker også en garanti for, at vi ikke vil skrue de grønne afgifter op, men alle ved udmærket, at der er gennemført en skattereform, der varer til udgangen af 1998; det ligger jo fast. Men hvis man nu vendte det lidt om og sagde: Nå ja, men hvis det nu var, at regeringen havde sådan en plan – hvad regeringen ikke har på indeværende tidspunkt; man skal som sagt huske på, at der er en skattereform til udgangen af 1998 – og forestillede sig, at vi hævdede de grønne afgifter, ville det så være mere retfærdigt over for dem, som ikke kan måle deres eget forbrug? Det tror jeg hverken Venstre eller De Konservative ville få meget ros for; det vil jeg gerne sige.

Gå nu hjem og spørg i baglandet, om det ikke er sådan, at det i virkeligheden er det, man ønsker! Vi kan bare se den debat, der har været i Den Danske Vandværksforening og de private vandværksforeninger.

Det er jo rigtigt, som fru Jonna Grønver siger, at der er kommet flere og flere vandmålere, fordi man gerne vil have dem, også af hensyn til ressourcebesparelser, og fordi man mere og mere ser på miljøet. Det er det overordnede synspunkt, man skal holde fast i!

Derfor er det klart, at jeg hverken nu eller senere i udvalget kan afgive nogen garantier. Jeg kan dog garantere for, at det forslag, regeringen er kommet med, vil befordre to ting: Ét mindre ressourceforbrug og en mere retfærdig betaling.

Dernæst vil jeg gerne sige, at der selvfølgelig altid er omkostninger ved at gennemføre et sådant lovforslag. Det vil man også kunne se på

side 7 og 8 i lovforslagets bemærkninger, hvor de økonomiske beregninger er gennemgået, både hvad angår boligstøtte og kontanthjælp ved indførelse af dette. Det har vi ikke lagt skjul på, og det skal man ikke lægge skjul på; man skal lægge det klart op og sige: Det ved man at det koster ifølge de nugældende regler.

Men når det så er sagt, vil man også se, at det er meget små beløb, vi taler om. Og det, som jeg synes det er vigtigt endnu en gang at understrege, er jo, at det er en klar forlængelse af den miljøpolitik, som regeringen og andre partier står for. Derfor må jeg sige, at jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan bortvejre de tilkendegivelser, der er kommet fra først og fremmest Venstre, på grundlag af det fornuftige synspunkt, som jeg her har fremlagt.

Jeg vil naturligvis gerne sige tak til SF, til fru Kirsten Jacobsen fra Fremskridtspartiet og til hr. Keld Albrechtsen fra Enhedslisten for de positive tilkendegivelser. Jeg siger det ganske klart, fordi regeringen har flertal for sit forslag – det er det, der er tilkendegivet. Det giver selvfølgelig den øvrige del af oppositionen en mulighed for at læne sig tilbage i sine afgiftsbetragtninger, og det er man velkommen til, men jeg vil fraråde det.

Endelig skal jeg udtrykke ønsket om, at man stiller spørgsmålene hurtigst muligt – og det vil jeg gerne sige tak for også til hr. John Vinther og andre – således at vi kan få afklaret de rent tekniske og professionelle ting.

Jeg overvejer hurtigst muligt – det kan jeg lige så godt sige her – at indbyde de forskellige politiske ordførere på dette område til gennemgang af det tekniske, så vi kan få det afklaret og hurtigt komme i gang med det politisk-ideologiske. Det vil vi så tage stilling til senere, når de forskellige betænkningsskud skal skrives.

Alt i alt har jeg konstateret, at man har været glad for den rapport, som ligger til grund for dette lovforslag, og i den forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg synes, det også er passende at rette en tak til Målerudvalget for det udvalgsarbejde, der har resulteret i målerrapporten, fordi det i denne klart er tilkendegivet, hvad sigtet er, og fordi rapporten også forholder sig realistisk til de økonomiske muligheder, f.eks. når der er tale om vandmålere på enhedsniveau.

Men ét af de afsnit, som er væsentlige, er den videreudvikling af måleinstrumenter, som økonomisk måske kan gøre det mere attraktivt at foretage en bedre fordelingsmåling. Det skulle også gerne være incitament til den del af vore

virksomheder, som arbejder på dette felt, til at udvikle nogle nye målemetoder, der på længere sigt gør det muligt, som vi gerne vil have, nemlig individuel måling for den enkelte familie, den enkelte husstand.

Så jeg vil gerne overbringe min tak til udvalget og dets formand, kontorchef Ella Blousgaard for godt og veludført arbejde og endnu en gang udtrykke ønsket om en god og hurtig behandling i udvalget. Vi skal gøre, hvad vi kan fra ministeriets side for at få gennemgået og afklaret de problemer, der kan være. Men først og fremmest vil jeg gerne sige tak for, at der er flertal for at gennemføre dette udmærkede lovforslag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal blot sige for god ordens skyld – jeg fik det ikke med i min ordførertale – at Enhedslisten naturligvis ikke bryder sig om, at der bliver indført bemyndigelser til at implementere EU-direktiver, og at man måske generelt bør overveje, om der skal være disse bemyndigelser, eller om det ikke er bedre, at sådanne direktiver, hvis de endelig er vedtaget i EU, implementeres ved hjælp af lovgivningen. Men det er et spørgsmål, vi vil stille ministeren under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 9: Boligministerens bygge- og boligpolitiske redegørelse af 19. april 1995.

(Redegørelsen anmeldt 19/4 95. Redegørelsen givet 19/4 95. Meddelelse om forhandling 19/4 95).

Forhandling

Hans Peter Baadsgaard (S):

Indledningsvis vil jeg takke boligministeren for den bygge- og boligpolitiske redegørelse, som her er fremlagt. Jeg vil også rose ministeren for redegørelsen. Den har klare målsætninger, den giver en god oversigt over den aktuelle bolig- og byggepolitiske situation, og der redegøres meget spændende for de fremadrettede initiativer og de områder, som Boligministeriet særligt vil satse på. Jeg tør godt sige ud fra en nøgtern vurdering, at denne bygge- og boligpolitiske redegørelse er den mest positive og perspektivrige, vi har set i mange år.

Jeg vil herefter fremhæve nogle enkelte elementer og kommentere nogle af dem:

Hovedmålsætningen er selvfølgelig fortsat at sikre alle en bolig; det har længe været et højt prioriteret mål for Socialdemokratiet. Men det drejer sig jo ikke alene om kvantitet, men også om kvalitet. Ikke alene skal boligerne være gode og sunde, men trivsel og miljø, det såkaldte byøkologiske, skal have en stærkere placering i fremtiden, og det hilser vi velkommen. Og der skal lægges øget vægt på det arkitektoniske i boligbyggeriet, og det er også en udvikling, vi er meget tilfredse med i Socialdemokratiet.

I afsnittet om status for byggesektoren og boligmarkedet i redegørelsen nævnes en række eksempler på initiativer, som den socialdemokratiske ledede regering har taget, dels direkte initiativer for at forbedre forholdene på ejerboligmarkedet og dels initiativer for at styrke beskæftigelsen i byggesektoren og herigennem udnytte den ledige arbejdskraft til de mange påtrængende opgaver inden for renovering og byfornyelse og vedligeholdelse.

Skattereformen, tilskudsordningen, omprioritering, øget byfornyelse m.v. er alt sammen eksempler på, at det kan lade sig gøre at vende udviklingen, når der er politisk vilje til det. De nævnte politiske initiativer har markant bidraget til forbedring af boligforholdene for mange mennesker, både ejere og lejere.